

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Marcellae Vidvae, Ex ea quæ est per D. Hieronymum ad Principam virginem. Obijt Anno à Christo nato 410. Innocentij Rom. Pontif. 9. Honor. 16. Theodos. 3. Impp. paulò post vrbem ab Athalarico ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

dam duorum stadiorum spatio, quem Manuthe nominabant. Hic erat malignorum spirituum infidijs omnibus infestus, quem Theophilus Præses Alexandrinus sæpenumero ab ea peste liberare voluerat, sed morte tandem præuictus, quod tota mente meditabatur, ad exitum perducere non potuit. Huic Cyrillus successit, qui cum pari diligentia in eam rem incumberet, & vota & preces ardenti studio Deo nuncuparet, vt viam modumque ostenderet quo malignorum hostium caeteram ex eo loco profligare posset, Angelus Domini in visione ei apprensus mandauit, vt sacra martyrum cyri & Iohannis corpora vna cum sanctissimi Marci Evangelistæ reliquijs eum in locum transferret, quorum præsentia demones continuo in fugam verterentur. Hac itaque occasione sacre martyrum reliquiæ vicefimo octauo mensis Iulij in Manuthe translatae sunt, quarum aduentu maligni spiritus in fugam versi, & locus omnipotenti Deo cum maximo populi totius gaudio consecratus est.

Corpora eorum translata in vicum Manuthe.

VITA S. MARCELLAE VIDVAE, EX

ta qua est per D. Hieronymum ad Principam virginem. Obijt Anno à Christo nato 410. Innocentij Rom. Pontif. 9. Honor. 16. Theodos. 3. Imp. paulo post urbem ab Athalarico Gothor. rege expugnata.

Epistola 16 Vide Cas. Baron. Ann. Tom 5. & not. in marty. R. 6.

Marcella Romanae urbis inelytum decus, illustri admodum orta familia, facta est. opibus & nobilitate contempta, paupertate & humilitate nobilior. Orba patris morte, viro quoque post nuptias septimo mense priuata est. Cumque eam Cerealis, cuius clarum in-

st. Ianuarij. Patria eius. Maritum septimo à nuptijs mense amittit.

ter consules nomen est, propter aetatem & anti-
 quitatem familiae, & insignem, quod maxime vi-
 ris placere consuevit, decorem corporis, & mo-
 rum temperantiam ambitiosius peteret, suaeque
 longaeuus polliceretur diuitias, Albinaque ma-
 ter tam clarum praesidium viduae domus vitro
 appeteret, illa respondit, Si vellem nubere, & no-
 aeternae me cuperem pudicitiae dedicare, utique
 maritum quaererem, non hereditatem, Illoque
 mandante, posse & senes diu viuere, & iuuenes
 cito mori, eleganter lufit: iuuenis potest quidem
 cito mori, sed tenex diu viuere non potest. Qua
 sententia repudiatus; exemplo caeteris fuit, ut ei-
 us nuptias desperarent.

Difficile est in maledica ciuitate, & in vrbe, in
 qua orbis quondam populus fuit, palmaque vicio-
 rum, si honestis detraherent, & pura ac munda
 macularent, non aliquam finitri rumoris fabu-
 lam contrahere. Sed quis vnquam de hac mulie-
 re, quod displiceret, audiuit, ut crederet? Quis
 credidit, ut non magis seipsum malignitatis &
 infamiae condemnaret? Ab hac primum consula
 gentilitas est, dum omnibus patuit, quae esset vidui-
 tas Christiana, quam & conscientia & habitu pro-
 mittebat. Illae enim solent purpuris & cerussa
 ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere
 gemmis, aurum portare ceruicibus, & auribus
 perforatis rubri maris preciosissima grana sus-
 pendere, fragrare musco mure, maritos ita plan-
 gere, ut tandem dominatu eorum se caruisse la-
 tentur, quaerantque alios, non quibus iuxta Dei
 sententiam seruiant, sed quibus imperent. Nostra
 vidua talibus vsa est vestibus, quibus arceret fri-
 gus non membra nudaret; aurum vsque ad annu-
 li signaculum repudians, & magis in ventribus
 egeno-

Secundas
 nuptias, re-
 spuit.

Ephes. 5.
 Vestitus
 eius.

egenorum, quam in marsupijs recondens. Nullam sine matre. Nullum clericorum aut monachorum (quod amplæ domûs interdum exigebat necessitas) vidit absque arbitris. Semper in comitatu suo virgines ac viduas, & ipsas graues fœminas habuit, sciens ex lasciuia puellarum sæpè de dominarum moribus iudicari, & qualis quæque sit talium consortio delectari.

Diuinarum scripturarum ardor erat incredibilis & in lege Domini die ac nocte meditabatur. Miserant moderata ieiunia, carniû abstinentia, vini odor magis, quam gustus, propter stomachum & frequentes infirmitates. Rarè procedebat ad publicum; & maximè nobilium matronarum vitabat domos: ne cogeretur videre quod contempserat; Apostolorum & martyrum basilicas secretis celebrans orationibus, & quæ populorum frequentiam declinarent. Matri tantum obediens, vt interdum faceret quod nolebat. Nam cum illa suum diligeret sanguinem, & absque filijs & nepotibus vellet in fratris liberos vniuersa conferre, ista pauperes eligebat, & tamen matri contrariè non poterat; monilia, & quicquid suppellectilis fuit; diuitibus peritura concedens, magis quæ volens pecuniam perdere, quam parentis animum contristare.

Nulla eo tempore nobilium fœminarum nouerat Romæ propositum monachorum, nec audebat propter rei nouitatem, ignominiosum, vt tunc putabatur, & vile in populis nomen assumere. Hæc ab Alexandrinis prius sacerdotibus, Papaque Athanasio, & postea Petro, qui persecutionem Arianæ hæreseos declinantes, quasi ad turtissimam confessionis suæ portum Romam cofugerant, vitam B. Antonij adhuc tunc viuentis

psal. r.
Amat sacras
scripturam.

Obedientis.

Marcia p[ro]p[ri]a
ma in v[er]be
Roma mona
sticam vitam
proficetur.

monasteriorumq; in Thebaide, Pachumij, & virginū ac viduarū didicit disciplinam. Nec erubuit profiteri, quod Christo placere cognouerat. Hāc multos post annos imitata est Sophronia & alia, quibus rectissimè illud Ennianum aptari potest: Vinam ne in nemore Pelio. Huius amicitijs fruita est Paula venerabilis. In huius cubiculo nutrita Eustochium virginittatis decus; vt facilis æstimatio sit, qualis magistra, vbi tales discipula.

Meditatio
mortis,

Roman. 13.

2. Timoth. 4

Scrutatur
diligenter
scripturas
Marcella.

Annis igitur plurimis sic suam tranſegit ætatem, vt antè se vetulam cerneret, quam adoleſcentulam fuiſſe meminifſet, laudans illud Platonicum, qui Philoſophiam, meditationem mortis eſſe dixit; Sic ergo ætatem duxit, & vixit, vt ſemper ſe crederet eſſe moriturā. Sic indua eſt veſtibus, vt meminifſet ſepulchri, offerens hoſtiam rationabilem, viuam, placentem Deo.

Denique cum & me Romam cum ſanctis Pontificibus Paulino & Epiphanio eccleſiaſtica traxiſſet neceſſitas, & verecundè nobilium ſceminarum oculos declinarem, ita egiſt ſecundum Apoſtolum importunè, opportunè, vt pudorem meum ſua ſuperaret induſtria. Et quia alicuius tunc nominis eſſe exiſtimabar ſuper ſtudio ſcripturarum, nunquam conuenit, quin de ſcripturis aliquid interrogaret; nec ſtatim acquieſceret, ſed moueret è contrario quaſtiones, non vt contenderet, ſed vt quaerendo diſceret earum ſolutiones, quas opponi poſſe intelligebat. Quid in illa virtutum, quid ingenij, quid ſanctitatis, quid puritatis inueniſſim, vereor dicere, ne fidem credulitatis excedam, & tibi maiorem dolorem incuriam recordanti quanto bono carueris. Hoc ſolum dicam, quod quicquid in nobis fuit longo ſtudio congre-

congregatum, & meditatione diuturna quasi in naturam versum, hoc illa libavit, didicit atque possedit; ita ut post profectioem nostram, si de aliquo testimonio scripturarum esset oborta contentio, ad illam iudicem pergeretur. Et quia valde prudens erat, sic ad interrogata respondebat, ut etiam sua, non sua diceret, sed vel mea, vel cuiuslibet alterius; ut in eo ipso, quod docebat, se discipulam fateretur. In nostrum locum statim advenimus te illius adhæsisse consortio, & nunquam ab illa ne transuersum quidem vnguem, ut dicitur, recessisse. Eadem domo, eodem cubiculo vltim, ut omnibus in vrbe clarissima notum fieret, & te matrem, & illā filiā reperisse. Suburbanus ager vobis pro monasterio fuit, & rus electum pro solitudine; multo que ita vixistis tempore, ut ex imitatione vestri, & conuersione multarum, gauderemus Romam factam Hierosolymam. Crebra virginum monasteria, monachorum innumerabilis multitudo, ut pro frequentia seruentium Deo, quod prius ignominia fuerat, esset postea gloria.

Prudentia
eius.

Monachorum
Romæ fre-
quentia.

In hac tranquillitate & Domini seruitute, hæretica in his prouincijs exorta tempestas, cuncta turbauit, & in tantam rabiem concitata est, ut nec sibi, nec vlli bonorum parceret. Et quasi parum esset, hic vniuersa mouisse, nauem plenam blasphemiarum Romano intulit portui. Tunc sancta Marcella, quæ diu se cohibuerat, ne per æmulationem quippiam facere videretur, postquam sensit fidem Apostolico ore laudatam, in plerisque violari, ita ut sacerdotes quoque & nonnullos monachorum, maximeque seculi homines in assensum sui traheret, ac simplicitati illuderet. Episcopi, qui de suo ingenio cæteros æstimabat, publicè restitit.

S. Marcella
hæreticis vlti-
miter res-
titit.

restitit: malens Deo placere, quam hominibus. Damnationis hæreticorum hæc fuit principium, dum acciti frequentibus literis hæretici, vt se defenderent, venire non sunt ausi; tantaque vis conscientiae fuit, vt absentes damnari, quam presentes coargui maluerint. Huius tam gloriose victoriz origo Marcella est; tuq; caput horum & causa bonorum, scis me vera narrare, quem nosti vix de multis pauca dicere, ne legendi fastidium faciat odiosa replicatio. Dum hæc aguntur in lebus

Roma capta à Gothis. Valida ibi de fames.

terribilis de occidente rumor affertur, obsideri Romam, & auro salutem ciuium redimi, spoliatosque rursum circumdari, vt post substantiam vitam quoque perderent. Capitur Vrbs, que totum cepit orbem; imo fame perit, ante quam gladio, & vix pauci qui caperentur, inuenti sunt. Ad nefandos cibos erupit elurientium rabies, & sua in uicem membra laniarunt, dum mater non parcat lactenti infantiae, & suo recipit utero, quem paulo ante effuderat. Nocte Moab capta est, nocte cecidit murus eius.

*Quis cladem illius noctis, quis funera fando
Explicet? aut possit lachrymis aquare dolorem?
Vrbs antiqua ruit, multos dominata per annos;
Plurima perque vias sparguntur inertia passim
Corpora, perq; domos, & plurima mortis imago.
Cum interim, vt in tanta confusione rerum, Marcellae quoque domum cruentus victor ingreditur.*

Intrepido vultu excepisse dicitur introgressos; cumque posceretur aurum, & defossas opes vili excusaret tunica, non tamen fecit fidem voluntariae paupertatis. Cæsam fustibus flagellisq; aiunt non sensisse tormenta, sed hoc lachrymis, hoc

hoc pedibus eorum egisse prostrata, ne te à suo
 consortio separarent, ne sustineret adolescentia,
 quod senilis ætas timere non poterat. Christus
 dura corda molliuit, & inter cruentos gladios
 inuenit locum pietas; cumque & illam & te ad
 Apostoli Pauli basilicam Barbari deduxissent, vt
 vel salutem vobis ostenderent, vel sepulchrum,
 in tantam læticiam dicitur erupisse, vt gratias a-
 geres Deo, quod te integrā sibi seruasset, quod
 pauperē illā nō fecisset captiuitas, sed inuenisset;
 gegeret quotidiano cibo, quod saturata Christo
 non sentiret esuriem, quod & voce & opere lo-
 queretur. Nuda exiui de vtero matris meæ, nuda
 & reuertar. Sicut Domino visum est, ita & factū
 est. Post aliquot dies sano, integro, vegetoq; cor-
 puscule obdormiuit in Domino, & te paupertas
 tulæ suæ, imò per te pauperes reliquit, hæredes,
 claudens oculos in manibus tuis, reddēs spi-
 ritū in tuis osculis, dum inter lachry-
 mas tuas illa rideret, conscientia
 vitæ bonæ & præmijs fu-
 turorum.

Iob. 5.
 Reddit ani-
 mam.

FEBRVA.